

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/4/2018
Identifikačné číslo spisu: 7510212755
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7510212755.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. X., pobytom v K., zastúpenému advokátkou JUDr. Martou Šuvadovou, so sídlom v Košiciach, Floriánska 16, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 11C/229/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. apríla 2017 sp. zn. 3Co/175/2016 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. novembra 2015 č.k. 11C/229/2010-206 prvým výrokom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 11 063,13 € do 30 dní po právoplatnosti rozsudku; druhým výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, a tretím výrokom žalovanej uložil povinnosť uhradiť žalobcovi 100 % trov konania, ktoré budú vyčíslené v osobitnom uznesení po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 3 ods. 1 písm. a/ až d/, § 3 ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 8 ods. 5 písm. a/ až c/, § 8 ods. 6 písm. a/ až i/, § 17 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd mal za nesporne preukázané, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ, Odboru justičnej polície Košice - okolie č.k. ČVS: ORP-417/OJP-KS-2007 z 09. novembra 2007 bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie pre zločin vydierania v jednočinnom súbehu s prečinom súdože medzi príbuznými a obmedzovanie osobnej slobody. Uznesením Okresného súdu Košice - okolie OTp 428/2007-13 z 12. novembra 2007 bol žalobca vzatý do väzby, ktorá trvala od 09. novembra 2007 do 27. marca 2008. Rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie č.k. 6 T 13/2018-274 z 18. júna 2009 bol žalobca spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný. Uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu, že išlo o citeľný neoprávnený zásah do jeho práva na osobnú česť, ľudskú dôstojnosť a malo nepriaznivé dôsledky na jeho postavenie v spoločnosti a rodine. Súd dospel k záveru, že do zásahu do sféry žalobcu došlo len v jeho spoločenskom živote, keď zo strany priateľov a známych bude aj napriek

oslobodzujúcemu rozsudku stále považovaný, že tento skutok spáchal, resp. mohol spáchať. Obmedzenie osobnej slobody žalobcu nemalo vplyv na jeho trvanie manželstva, nakoľko samotný žalobca prehlásil, že by s bývalou manželkou nedokázal žiť a že by podal návrh na rozvod aj keby nedošlo k tejto udalosti. Taktiež potvrdil, že táto udalosť nebola takej intenzity, lebo aj bývalý zamestnávateľ ho prijal naspäť do zamestnania po jeho návrate z väzby. Trestné stíhanie žalobcu, počas ktorého bol podrobený aj väzbe, predstavovalo svojim rozsahom a intenzitou značný zásah do jeho osobnostných práv, ktorého negatívne následky pociťoval žalobca veľmi intenzívne počas priebehu celého trestného stíhania a ktoré v malej miere pretrvávajú až do dnes. Dospel k záveru, že žalobcovi prináleží náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch ako spravodlivá a dostatočná forma zadost'učenia, ktorú súd určil s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, ako aj dĺžku trvania neprimeraného zásahu, avšak nie v celkovo žalobcom požadovanej výške. Uviedol, že nárok na odškodnenie žalobcovi patrí aj vtedy, keď rozhodnutie o väzbe bolo zákonné, teda posúdenie ako došlo k začatiu trestného stíhania nemá vplyv na priznanie nároku. Žalobca bol vo väzbe v roku 2007- 53 dní a v roku 2008- 87 dní, preto mu prináleží minimálne suma 3 039,51 € (1/13 primeranej nominálnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to každý aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody). Súd je pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy viazaný zákonom stanovenou hranicou určujúcou jej minimálnu výšku, pričom rozhodovanie o výške nemajetkovej ujmy nad rámec tohto kritéria je ponechaný na úvahu súdu, ktorá musí mať oporu v kritériách uvedených v § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Keďže žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal zásah do jeho osobnostných práv, ktorý mal za následok zníženie jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti a u príbuzných, keď nepreukázal a neunesol dôkazné bremeno ohľadom rozpadu manželstva s vplyvom na trvanie zamestnania, súd mu priznal zvýšenie náhrady nemajetkovej ujmy na sumu 10 000 €, a žalobu vo zvyšku zamietol. Zároveň žalobcovi priznal náhradu na strate na zárobku za obdobie od 12. novembra 2007 do 27. marca 2008 vo výške 1 063,13 €; v prevyšujúcej časti 105,76 € žalobu zamietol, keď uvedená suma predstavovala náhradu straty na zárobku za obdobie od 27. marca 2008 do 15. apríla 2008, keď žalobcovi skočila väzba. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch I. a III. podala odvolanie žalovaná.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 20. apríla 2017 sp. zn. 3Co/175/2016 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 11 063,13 €, a vo výroku o nároku na náhradu trov konania ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v plnej výške. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci správne rozhodol, pričom odôvodnenie súdu prvej inštancie má podklad v zistení skutkového stavu. Odvolací súd sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami žalovanej. K námietke žalovanej, že žalobca si mal sám spôsobiť ďalšie trvanie väzby tým, že nepodal sťažnosť proti uzneseniu o zrušení väzby, odvolací súd bol toho názoru, že v danom prípade sa nejedná o prípad, kedy by si žalobca zaviniť väzbu sám, keď nevyužitie procesného oprávnenia nemožno považovať za konanie, ktoré by vylučovalo zodpovednosť štátu. Pokiaľ ide o samotný základ nároku na náhradu škody súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustálenou judikatúrou a rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky. Poukázal na to, že podľa zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Citovaný zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Pri posudzovaní základu nároku sa neposudzuje správnosť rozhodnutia orgánu štátu z hľadiska prípadného porušenia právnej povinnosti a zavinenia škody, rozhodujúce kritérium pre posúdenie zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je procesný výsledok tohto konania. Zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je to, aby každá ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/15/2009). Odvolací súd mal ďalej za to, že súd prvej inštancie správne postupoval, ak vzal do úvahy ako základ pre posúdenie zodpovednosti žalovanej za škodu nielen rozhodnutie o väzbe, ale aj celkové trestné stíhanie, teda počínajúc uznesením o vznesení obvinenia až po oslobodzujúci rozsudok, čo vyplýva aj zo samotnej žaloby (strana 3 a 4 žaloby). Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie v tom, že vzhľadom na skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný, skutočnosť, že žije v malej obci, že došlo k výraznému zásahu do rodinných vzťahov a ďalších spoločenských vzťahov, je daný dôvod

na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom aj jej priznanú výšku považoval za správnu. Za nedôvodnú považoval tiež námietku žalovanej týkajúcu sa trov konania, keď v danom prípade súd správne aplikoval § 142 ods. 3 O.s.p. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolatelka“). Prípustnosť a dôvodnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ CSP. Namietala, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Uviedla, že pred súdom prvej inštancie vzniesla námietku, že vzhľadom na špecifické okolnosti prípadu, bolo potrebné posúdiť možnosť vzniku zodpovednosti oznamovateľa trestného činu a teda minimálne v rozsahu uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch mal žalobca uplatniť svoj nárok proti osobe (osobám), ktorá naňho podala trestné oznámenie, a ktoré on sám považoval za vykonštruované a účelové. Uvedenú námietku vzniesla opakovane, a napriek tomu zo strany oboch súdov nebola nijakým spôsobom posúdená. Odvolaciemu súdu vytýkala, že v odôvodnení jeho rozhodnutia posúdenie tejto jej námietky o zodpovednosti oznamovateľky trestného činu celkom absentuje. Mala za to, že ak by sa súdy touto námietkou zaoberali, mohli vo veci rozhodnúť inak, t.j. žalobu zamietnuť alebo primerane znížiť náhradu škody so zreteľom na skutočnosť, že prvotnými zásahmi do práv žalobcu (spôsobilými privodiť mu ujmu) boli práve oznámenia o páchaní trestnej činnosti žalobcom doručené súdu, prípadne orgánom činným v trestnom konaní. Podľa jej názoru, uplatnenie nárokov voči oznamovateľovi trestnej činnosti by v tomto konkrétnom prípade zodpovedalo viac požiadavke spravodlivosti, a bolo by v súlade s dobrými mravmi. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu považoval dovolanie žalovanej za neprípustné a navrhol, aby ho dovolací súd zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex, zákon č. 160/2015 Z.z. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v

konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. V danom prípade žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

10. Podľa § 420 písm. f/ CSP tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

14. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa žalovanej spočívalo v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože súdy (súd prvej inštancie a odvolací súd) nijakým spôsobom vo svojich rozhodnutiach nereagovali na podstatnú námietku žalovanej (vo vzťahu k možnosti uplatnenia nárokov voči osobe, ktorá na žalobcu podala trestné oznámenie) a uvedenou námietkou sa nijako nevysporiadali. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

15. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladala (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. v znení noviel, účinný do 30. júna 2016, ďalej len „O.s.p.“), zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania

podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne a v tomto zmysle môže nepreskúmateľné rozhodnutie, dosahujúce uvedenú intenzitu, v sebe absorbovať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

16. V prejednávanej veci obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. V súvislosti s námietkou dovolateľky, že odvolací súd sa nezaoberal s jej v poradí treťou podstatnou námietkou, kedy žalovaná namietala, že nárok žalobcu na náhradu škody mal smerovať proti osobám, ktoré naňho podali trestné oznámenie, dovolací súd uvádza, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 11. a 12.) výslovne uviedol, že „Pokiaľ ide o samotný základ nároku na náhradu škody súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustálenou judikatúrou a rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky. Podľa zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Citovaný zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Pri posudzovaní základu nároku sa neposudzuje správnosť rozhodnutia orgánu štátu z hľadiska prípadného porušenia právnej povinnosti a zavinenia škody, rozhodujúce kritériom pre posúdenie zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je procesný výsledok tohto konania. Zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je to, aby každá ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky. Žalovaná tak neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

18. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Pokiaľ dovolateľka v súvislosti s vadou podľa § 420 písm. f/ CSP namieta, že k uvedenej vade došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdmi nižšej inštancie, dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď aj R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo

arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

20. Dovolateľka dovolaním napadla aj výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania. Uvedený výrok (aj keď je súčasťou výrokovej časti rozsudku, ktorým súd rozhodol vo veci samej) má charakter uznesenia. Dovolací súd uvádza, že dovolanie nie je prípustné ani v tejto časti. V zmysle § 419 CSP je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, ak to zákon pripúšťa. Jeho prípustnosť je však v danom prípade podľa § 420 CSP vylúčená, nakoľko sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej, ani také, ktorým sa konanie končí. Navyše dovolací súd poznamenáva, že prípustnosť dovolania je rovnako vylúčená aj podľa § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m/ CSP.

21. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.